

het gebruik van organische oplosmiddelen bij bepaalde werkzaamheden en in installaties, niet heeft voldaan aan de krachtens artikel 15 van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen;

- Ierland in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingevolge artikel 249 EG, bepalende dat richtlijnen verbindend zijn voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd zijn, dienen de lidstaten de voor de tenuitvoerlegging van richtlijnen gestelde termijnen te eerbiedigen. De termijn voor tenuitvoerlegging van de in de conclusies van de Commissie genoemde richtlijn is op 1 april 2001 verstreken zonder dat Ierland de ter uitvoering daarvan noodzakelijke maatregelen heeft getroffen.

(¹) PB L 85 van 29.3.1999, blz. 1.

Beroep, op 19 september 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk

(Zaak C-331/02)

(2002/C 274/36)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 september 2002 beroep ingesteld tegen Verenigd Koninkrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door X. Lewis als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- 1) vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen en in werking te doen treden die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 1999/30/EG (¹) van 22 april 1999 betreffende grenswaarden voor zwaveldioxide, stikstofdioxide en stikstofoxiden, zwevende deeltjes en lood in de lucht, of in elk geval door de Commissie niet in kennis te stellen van dergelijke bepalingen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet volledig is nagekomen;
- 2) het Verenigd Koninkrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De verplichting van het Verenigd Koninkrijk om voor zijn gehele grondgebied maatregelen te treffen om te voldoen aan de richtlijn, wordt niet betwist.

Aangezien het Verenigd Koninkrijk de Commissie niet in kennis heeft gesteld van de bepalingen die zijn vastgesteld en in werking getreden om voor Gibraltar te voldoen aan de betrokken richtlijn en de Commissie niet over andere gegevens beschikt waaruit kan worden afgeleid dat het Verenigd Koninkrijk de nodige bepalingen heeft vastgesteld en in werking heeft doen treden, moet worden aangenomen dat het Verenigd Koninkrijk dergelijke bepalingen nog niet heeft vastgesteld en bijgevolg de krachtens de richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen.

(¹) PB L 163 van 29.6.1999, blz. 41.

Beroep, op 19 september 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk

(Zaak C-332/02)

(2002/C 274/37)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 september 2002 beroep ingesteld tegen Verenigd Koninkrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door X. Lewis als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 1999/13/EG van de Raad van 11 maart 1999 inzake de beperking van de emissie van vluchtige organische stoffen ten gevolge van het gebruik van organische oplosmiddelen bij bepaalde werkzaamheden en in installaties (¹), althans door de Commissie die bepalingen niet mee te delen, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 15 van die richtlijn;
2. het Verenigd Koninkrijk in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De verplichting van het Verenigd Koninkrijk om maatregelen vast te stellen om voor zijn gehele grondgebied aan de richtlijn te voldoen, staat niet ter discussie.

Daar het Verenigd Koninkrijk de Commissie niet in kennis heeft gesteld van de bepalingen die zijn vastgesteld en van kracht zijn geworden ten einde met betrekking tot Gibraltar aan de betrokken richtlijn te voldoen en de Commissie niet beschikt over andere informatie waaruit zij kan afleiden dat het Verenigd Koninkrijk de noodzakelijke bepalingen heeft vastgesteld en in werking heeft doen treden, moet zij aannemen dat het Verenigd Koninkrijk nog geen dergelijke bepalingen heeft vastgesteld en derhalve de krachtens de richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen.

(¹) PB L 85, blz. 1.

Beroep, op 20 september 2002 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-333/02)

(2002/C 274/38)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 20 september 2002 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen en Raad van de Europese Unie ingesteld door Italiaanse Republiek, vertegenwoordigd door Umberto Leanza als gemachtigde, bijgestaan door Giacomo Aiello, avvocato dello Stato.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- verordening (EG) nr. 1129/2002 (¹) van de Commissie van 27 juni 2002 tot vaststelling van de afgeleide interventieprijzen voor witte suiker voor het verkoopseizoen 2002/2003 nietig te verklaren, voorzover hierbij de afgeleide interventieprijs voor witte suiker niet voor alle gebieden in Italië is vastgesteld, en, voorzover nodig, artikel 2, lid 1, sub a, van verordening (EG) nr. 1260/2001 (²) van de Raad van 19 juni 2001 eveneens nietig te verklaren;

- De Commissie van de Europese Gemeenschappen en de Raad van de Europese Unie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Voor het vijfde opeenvolgende jaar maakt Italië geen deel uit van de bij verordening van de Commissie bepaalde gebieden met een tekort waarvoor „afgeleide” prijzen voor suiker en suikerbieten worden vastgesteld, en geldt in deze lidstaat dus de „gewone” interventieprijs van artikel 2, lid 1, sub a, van verordening nr. 1260/2001.

Bij de kwalificatie van een gebied als gebied met een tekort zijn als criterium de productie- en consumptiecijfers gebruikt zoals deze vallen af te leiden uit de door de lidstaten meegedeelde balanssen.

Voor Italië ligt de voorziene suikerproductie 111 400 ton hoger dan de voorziene consumptie.

Het criterium voor de beoordeling van het verbruik op basis waarvan de Commissie tot dit resultaat komt, is volgens de Italiaanse regering onwettig en foutief.

Meer in het bijzonder is bij de berekening van de voorziene consumptie geen rekening gehouden met de suiker die is verwerkt in voor de export bestemde producten.

De Commissie is er dus van uitgegaan dat voor de „consumptie” slechts witte suiker in aanmerking hoeft te worden genomen die direct in Italië wordt verbruikt, met uitsluiting van die welke (in Italië) wordt verwerkt in exportproducten op basis van suiker.

Aldus is niet de „behoefte” aan suiker vastgesteld die de markt zal „verbruiken”, maar de consumptie in enge zin op het nationale grondgebied.

Deze aanpak is onjuist, aangezien het begrip consumptie aldus te strikt wordt uitgelegd.

(¹) PB L 169 van 28.6.2002, blz. 22.

(²) PB L 178 van 30.6.2001, blz. 1.